

ligt Medlem, og jeg troer derfor, at det ikke kan modsiges, naar jeg paaftaæer, at en Minister vil være heelt anderledes stillet ligeoverfor en saadan i Genhold til de i Loven foreskrevne Regler fremkommen Udtalelse, især naar den fremtræder med en betydelig Betydning for en bestemt Anstuelse. Jeg troer altsaa, at ikke saa Lidet, ja endog grumme Meget vilde være opnaaet, selv om den Genstemmighed, som er sat som Betingelse for en egentlig afgjørende Indstillingsret, ikke maatte kunne tilveiebringes; thi det er dog vist, at slige Udtalelser, selv om de ikke komme ind paa en bestemt Personlighed, men kun i Almindelighed fremsætte, hvad der søles Træng til i Menigheden, og hvilke kirkelige Anstuelser man væsentlig maatte ønske fremmede, naar de fremkomme efter en saadan Drøftelse og ikke blot henkastede i en Petition, ville have en saadan Betydning, at enhver Kirkeminister maa lægge en ikke ringe Bægt paa dem. — Hvad nu angaaer den af mig før berorte Genstemmighed, da troer jeg rigtig nok, man tager aldeles feil, naar man troer at kunne slaae en Streg over dette Punkt, fordi det ikke nogenstunde skulde faae Betydning. Jeg troer tværtimod, at Bestemmelsen ikke saa sjældent vil komme til Anvendelse; ja, der er jo endog fra mange Sider udtalt Frygt for, at det overordentlig hyppigt vilde faae Anvendelse, og man har derfor i Kirkecommissionen fra mange Sider næret ikke ringe Betænkeligheder ved at slutte sig til Forslaget, naar det indeholdt en saadan Bestemmelse. Vel er det saa, at der hist og her kan være en meget skarp udpræget Meningsforskjellighed tilstede saa at det kan falde vanskeligt at opnaae Genstemmighed; men der er paa den anden Side en Mængde Menigheder, hvor det ikke er Tilfældet, men hvor det alene dreier sig om det Personlige, de forskjelliges Ansøgers Personlighed. I saadanne Tilfælde vilde det da nu stride mod al psykologisk og al politisk Erfaring, naar man ikke vilde antage, at naar dette bestemte Antal, 20 eller 30 Menighedsmedlemmer, sidder sammen og raadslaaer om Sagen, ville de ganske naturligt omsider blive enige. Sagen er nemlig den, at, om ogsaa et Udvalgsmedlem

kan have Noget tilovers for een Ansøger og et andet Medlem for en anden Ansøger, ville dog de forskjelliges Meninger i saa Henseende meget let ledes over til at slutte sig om een bestemt Ansøger, idet nemlig Udvalgsmedlemmerne da ville have den Satisfaction at kunne sætte den Præst igjennem, som Valget falder paa. Men naar nu denne Genstemmighed ikke tilveiebringes, har man sagt, da seer det meget sorgeligt ud for Menighederne, idet da maa ske en meget stor Majoritet, en Majoritet paa over tre Fjerdedele ikke vil kunne faae nogen Indflydelse. Ogsaa her er det mærkværdigt, hvorledes en Sag kan tage sig ud, alt eftersom man stiller sig paa det ene eller det andet Standpunkt; ja, endog det samme Medlem har kunnet see dette Punkt heelt forskjelligt. Det ærede Medlem for 6te Kred (Eriksen), som iøvrigt udtalte sig med saa megen Barm og Klarhed, og paa hvis Udtalelser jeg sætter megen Pris, skjøndt jeg ikke har kunnet slutte mig til hans Mening, kom saaledes til at gjøre sig skyldig i en høist besynderlig Modsigelse. Han bemærkede nemlig, at denne Bestemmelse om Genstemmighed Intet havde at betyde, og at det, hvor Genstemmighed ikke blev opnaaet, vilde see sorgeligt ud, naar en Majoritet, repræsenterende endog tre Fjerdedele af Stemmerne, ikke skulde have nogen Betydning. Men i samme Foredrag sagde det ærede Medlem: Hvad kan det nu hjælpe, at man lader Ministeren vælge?, og derved forudsatte det ærede Medlem, idet han talte om den Ansøger, som de tre Fjerdedele af Medlemmerne havde indstillet, at Ministeren naturligvis i Reglen vilde vælge ham. Er dette nu ikke en mærkelig Modsigelse? Naar det ærede Medlem nemlig gaaer ud fra, at Ministeren ganske naturligt vil komme til at vælge den, som de tre Fjerdedele af Stemmerne have sluttet sig om, saa kan dog Ingen nægte, at der derved er opnaaet overmaade meget. Og hvad skulde afholde dem fra at have Interesse for Valget og fra at reise omkring for at staffe sig Kjendskab til Præsterne. Ja, naar de maatte sigte sig selv, at de ingen Indflydelse kunde faae paa Valget, da vilde de ganske vist ikke gjøre sig den Uleilighed; men, Herregud, naar der er en, om hvem de